

Cursuri universitare

BOGDAN CRISTIAN TRANDAFIRESCU

TEORIA GENERALĂ A DREPTULUI

Curs universitar

BOGDAN CRISTIAN TRANDAFIRESCU

TEORIA GENERALĂ A DREPTULUI

Curs universitar

Universul Juridic

București

-2025-

Capitolul I

Noțiuni introductive.

Științele juridice și teoria generală a dreptului

Teoria generală a dreptului face parte din ansamblul științelor juridice, având chiar cel mai abstract caracter între acestea. Din punct de vedere didactic este o introducere în studiul dreptului, dar, totodată, este și o fundamentare epistemologică¹ a științelor juridice; din această perspectivă am considerat util să pornim de la conceptul de știință, pentru a ajunge, pas cu pas, la conturarea exactă a domeniului teoriei generale a dreptului².

1. Conceptul de știință

Știința este un termen atât de uzitat în lumea contemporană, o realitate de zi cu zi, încât a ajuns cvasicunoscut, toți utilizatorii unei limbi au o idee aproximativă, însă nu posedă o explicație exactă³.

Ce este știința? Care sunt trăsăturile științei? Care sunt condițiile pentru ca un ansamblu de cunoștințe să fie calificat drept știință? Care sunt metodele de cunoaștere ale unei științe? Cum se clasifică științele? Iată doar câteva întrebări fundamentale privind știința. Nu putem avea pretenția de a răspunde exhaustiv la toate aceste întrebări.

Obiectivul nostru este de a oferi o vedere de ansamblu asupra tabloului științelor și mai ales de a localiza științele juridice în cadrul sistemului dinamic al științelor.

Definiție

În genere, știința a fost definită ca *ansamblu coerent și sistematic de cunoștințe privind anumite categorii de fapte, obiecte sau fenomene, cunoștințe obținute prin metode și tehnici adecvate. Nu în ultimul rând, rezultatele activității de producție științifică trebuie să fie verificabile*⁴.

¹ Epistemologie – „Etim.: gr. *Episteme*, «știință», și *logos*, «discurs». Sens larg: analiză sau studiu al proceselor generale ale cunoașterii; epistemologia este astfel sinonimă cu «teoria generală a cunoașterii» (sau gnoseologie). Sens strict: analiză a «spiritului științific», studiu al metodelor, al crizelor, al istoriei științelor, studiu filosofic al unei științe particulare (în acest sens se vorbește de epistemologia matematicii, a istoriei etc.)”. E. Clément, C. Demonque, L. Hansen-Love, P. Khan, *Dicționar enciclopedic de filosofie*, Ed. ALL Educațional, București, 2000, p. 162.

² Teoria generală a dreptului este așezată, firesc, în planurile de învățământ ale facultăților de drept în primul semestru al anului I. Sub o denumire sau alta, curricula tuturor facultăților cuprinde un curs echivalent. Teoria generală a dreptului deschide porțile științei dreptului, căci studentul de anul I lasă în urmă cursurile de cunoștințe generale din liceu și pătrunde cu adevărat în lumea științei.

³ O situație ironică am putea spune, căci precizia este o exigență a oricărei științe.

⁴ În acest sens a se vedea: G. Lucas, Cl. Moreau (ed.), *Petit Larousse illustré*, Ed. Librairie Larousse, Paris, 1982; E. Clément, C. Demonque, L. Hansen-Love, P. Khan, *Dicționar enciclopedic de filosofie, op. cit.*, pp. 513-514; J. Didier, *Dicționar de filosofie*, Ed. Univers Enciclopedic, București, 1999, pp. 330-331; *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language*, Ed. Gramercy Books, New York, 1996, p. 1297.

Trăsături

Știința se caracterizează prin câteva elemente definitorii:

- veridicitatea, adică exprimarea în propoziții conforme cu realitatea fenomenelor investigate;
- raționalitatea, care presupune respectarea coerenței și a corectitudinii logice în formularea enunțurilor;
- verificabilitatea, în sensul că afirmațiile trebuie confirmate prin metode riguroase de control și validare;
- perfectibilitatea, respectiv capacitatea disciplinei de a asimila și integra permanent rezultatele cercetărilor ulterioare în cadrul său explicativ.

Condiții

Pentru ca un ansamblu de cunoștințe să fie considerat știință, el trebuie să îndeplinească anumite cerințe:

- să își delimiteze un obiect propriu de cercetare conceptuală;
- să utilizeze un limbaj specializat, clar și bine conturat;
- să se fundamenteze pe un sistem propriu de principii, legi, noțiuni și categorii;
- să recurgă la metode și tehnici de investigare adecvate, stabilind reguli și criterii cu valoare operațională;
- să elaboreze ipoteze și teorii concurente pentru explicarea fenomenelor din domeniul vizat;
- să ofere posibilitatea formulării de predicții¹.

Sistemul științelor

Cunoștințele științifice sunt organizate logic, pe domenii specifice (ramuri ale științei) în cadrul sistemului științelor. Între diversele științe există numeroase conexiuni și interdependențe, avansul/noile descoperiri într-un domeniu determinând, ca într-un joc de domino, transformări, reconsiderări, evoluții și în altele.

Știința, în calitatea sa de fenomen social distinct și de activitate umană particularizată, nu se reduce la un simplu ansamblu de idei, concepte sau teorii privite static. Ea trebuie înțeleasă și ca un sistem viu, aflat într-o permanentă evoluție, capabil să genereze neconținut cunoștințe noi.

Privită ca sistem, știința se clădește pe anumite componente, fiecare ramură a științei constând în totalitatea cunoștințelor dintr-un domeniu anume.

Clasificarea științelor

Problema clasificării științelor poate fi urmărită încă din Antichitate, de-a lungul timpului fiind propuse numeroase criterii și clasificări.

În linii generale, pe baza diverselor analize și încercări de sistematizare realizate de-a lungul timpului în privința științei, poate fi reținută clasificarea sa în trei mari categorii:

- a) științe experimentale;
- b) științe „formale”;

¹ Cu privire la trăsăturile și condițiile esențiale ale unei științe a se vedea Gheorghe C. Mihai, R.I. Motica, *Fundamentele dreptului. Teoria și filosofia dreptului*, Ed. ALL., București, 1997, p. 7.